

ת"פ 2745/02/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 2745-02-19 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה כהן-לקח
המאשימה: מדינת ישראל ב"כ עו"ד מנאל
אבו עמאר

נגד
הנאשם:
1. פלוני (עציר) ב"כ עו"ד ריאד סוואעד

גזר דין - נאשם 1 בלבד

רקע

1. הנאשם 1 הועמד לדין ביחד עם נאשם 2. משפטו של נאשם 2 מתנהל בימים אלה לפני מותב זה ונשמעות עדויות במסגרתו, כך ששאלת אחריותו של נאשם 2 לביצוע המעשים המיוחסים לו בכתב-האישום טרם הוכרעה וברור שאין בגזר-דין זה כדי לקבוע מסמרות כלשהן לגביו. מנגד, הנאשם 1 (להלן: הנאשם) הודה לפניי בעובדות כתב-אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שנערך בשלבים מוקדמים של ההליך, והוא הורשע לפי הודאתו בעבירה של סיוע לשוד לפי סעיפים 402(ב) ו-31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או: החוק).

2. לפי עובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, ובהתאם לתיקוני הגהה מוסכמים שנכתבו בראשית הפרוטוקול מיום 12.6.2019 - הנאשם שלפניי, נאשם 2 וכן אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה, קשרו יחדיו קשר לפרוץ לדירת מגורי המתלוננת בירושלים (להלן: הדירה) על מנת לשדוד את דיירי הבית. במסגרת התכנון האמור, קבעו הנאשם שלפניי, נאשם 2 וכן האחרים את תפקידו של כל אחד מהמבצעים. תפקידו של הנאשם היה להמתין ברחוב סמוך עם רכבו (טויוטה קורולה מ.ר. 8352566, להלן: הרכב), וזאת כדי לשמש רכב מילוט לאחר ביצוע השוד.

ביום 9.1.2019 סמוך לשעה 10:00 הגיעו לפתח הדירה נאשם 2 ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: האחר), כשהם נושאים בידיהם מייבש כביסה עטוף בניילון כאמתלה להגעתם לדירה. השניים דפקו על דלת הדירה, המתלוננת (בת 75, ילידת 1944) פתחה להם את הדלת והשניים נכנסו פנימה באומרים כי הביאו את מייבש הכביסה שהוזמן כביכול על-ידה, על אף שהמתלוננת לא הזמינה מכונה כאמור. עם כניסתם אל הבית, סגרו השניים את הדלת, נעלו אותה מבפנים, ולאחר מכן היכו את המתלוננת והפילו אותה ארצה. בהמשך, כבלו השניים את המתלוננת בידיה ורגליה באמצעות סרט הדבקה שהיה ברשותם וחסמו את פיה. הם עשו חיפוש בדירה, פתחו את הכספת שבדירה בה הוחזק כסף, נטלו את תכשיטיה של המתלוננת וכן סכום כסף מזומן שהיה בכספת בסך של כ-20 אלף דולרים ו-3,000 לירות שטרלינג. לאחר מכן השניים עזבו את הדירה, כשהאחר נושא תיק אותו נטל מהדירה, ובו השלל שנשדד.

מיד לאחר עזיבת הדירה, האחר פנה לרחוב סמוך שם פגש בנאשם שלפניי שהמתין לו במשך כל אותה עת ברכבו, והם נסעו מהמקום. בהמשך, הנאשם שלפניי, נאשם 2 והאחרים חילקו ביניהם את השלל שנשדד מהדירה. הנאשם שלפניי קיבל עבור חלקו בשוד סך של כ-8,000 ₪. כתוצאה מהמעשים, נגרמו למתלוננת חבלות בפניה.

כאמור, בגין הודאתו בעובדות אלה, הורשע הנאשם בעבירה של סיוע לשוד בחבורה, בכך שסייע לנאשם 2 ולאחר לגנוב דבר, תוך שהנאשם 2 והאחר ביצעו אלימות במתלוננת כדי להשיג את הדבר או כדי למנוע התנגדות לכך.

3. הצדדים לא באו להסכמה במישור העונשי, וכל צד נותר חופשי בטיעונו. טרם שמיעת הטיעונים לעונש, הוריתי על הגשת תסקיר שירות מבחן לעונש, ולאחר מכן הוריתי על הגשת תסקיר משלים בסוגיה שנדרשה הבהרה בעניינה כפי שיפורט להלן. נוכח אי-בהירות מסוימת לגבי מצבו הנפשי של הנאשם, הוריתי על הגשת הבהרה מטעם רופא בית המעצר בשב"ס ועל הגשת חוות-דעת פסיכיאטרית נוספת בעניינו של הנאשם מטעם הפסיכיאטר המחוזי. בנוסף, הוגש לעיוני תסקיר נפגעת עבירה. אפרט על כל אלה להלן.

תסקירי שירות המבחן לעונש

4. ביום 10.6.2019 הגיש שירות המבחן תסקיר לעונש. מהתסקיר עולה כי הנאשם הנו בן 28, נשוי ואב לילדים שהגדול בהם הוא בן שש שנים. הנאשם סיים תשע שנות לימוד. בשנים האחרונות הנאשם עבד כשכיר בתחום האבטחה באופן מזדמן ולא יציב. לנאשם הרשעה קודמת בעבירת רכוש שבוצעה בשנת 2009, בגינה נידון לעבודות שירות. כיום הנאשם עצור, ואחיו מסייעים לאשתו ולילדיו בעת שהותו במעצר.

הנאשם לקח אחריות פורמאלית ומילולית למיוחס לו, אולם שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לבחון את החלק המוסרי של מעשיו ואת הבעייתיות בהתנהלותו. בתסקיר צוין כי הנאשם ביטא לפני שירות המבחן חרטה, בעיקר נוכח השלכות ההליך הפלילי עליו ועל בני-משפחתו ונוכח קשייו במעצר.

הנאשם שיתף את שירות המבחן בקשייו במעצר, וטען כי המעצר גרם לו לבעיות נפשיות וכי ביצע ניסיון אובדני. שירות המבחן התרשם כי המעצר מהווה חוויה קשה עבור הנאשם. בתסקיר צוין כי בחוות-דעת של רופא בית המעצר מינואר 2019, נכתב כי הנאשם אינו מוכר למערכת הפסיכיאטרית ולא ידוע על ניסיונות לפגיעה עצמית מצדו. באותה חוות-דעת של רופא בית המעצר גם צוין כי בעת מעצרו, הנאשם חווה אי שקט והוכנס להשגחה, אולם בתקופה האחרונה לא היו תלונות על מצבו הנפשי שהנו יציב ולא דורש טיפול, מעקב או השגחה פסיכיאטרית. בחוות-דעת פסיכיאטרית ממרץ 2019 נמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. באותה חוות-דעת נכתב כי הנאשם מקבל בבית המעצר תרופות נוגדות פסיכוזה וחרדה, וצוין כי לא ברור מדוע ניתן הטיפול הנ"ל בהעדר אינדיקציה קלינית לכך. שירות המבחן ניסה לברר עם גורמי טיפול בשב"ס את מצבו הפסיכיאטרי הנוכחי של הנאשם בשים לב לטיפול התרופתי שניתן לו במעצר, אולם לא הצליח לעשות כן. על רקע כל אלה, ציין שירות המבחן בתסקיר הראשון, כי עולה תמונה לא ברורה ביחס למצבו הנפשי של הנאשם.

בכל הנוגע למצב הרפואי של הנאשם - בתסקיר הראשון צוין כי בני-משפחתו של הנאשם העבירו לשירות המבחן

מידע רפואי מקופת חולים, ממנו עלה כי הנאשם סבל ממחלות שונות, לרבות מחלת ריאות חסימתית, פריצת דיסק, בעיות עיניים, אפיזודה דיכאונית והפרעות שינה.

מבחינת גורמי סיכון - שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל דפוסי אישיות בלתי בשלים, בעל ביטחון עצמי נמוך ונטייה להשפעות שליליות. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מונע מתפיסה לפיה התחברותו לגורמים שליליים וכוחניים ושיתוף פעולה עמם, ישוו לו תדמית נעדרת פחד ובעלת מסוגלות, באמצעותה ישיג יחס של כבוד ותחושת ערך ועוצמה. כאמור, שירות המבחן התרשם כי הנאשם לוקח אחריות פורמאלית על מעשיו, אולם מתקשה להפנים לעומק את הפגם המוסרי בהתנהלותו.

בסיום התסקיר הראשון, המליץ שירות המבחן כי בקביעת משך תקופת המאסר בפועל, בית-המשפט ייקח בחשבון את מורכבות מצבו האישי של הנאשם. כמו כן, שירות המבחן המליץ כי תיערך בדיקה נוספת של מצב הנאשם בשב"ס.

5. נוכח האמור בסיום התסקיר הראשון, התבקש שירות המבחן בהחלטתי מיום 12.6.2019 להגיש תסקיר משלים לאחר עריכת הבירורים הנדרשים, כאשר במקביל התבקשה הבהרה משב"ס מהו הטיפול שהנאשם מקבל בבית המעצר ומה הרקע לכך (אתיחס לכך להלן).

6. בתסקיר המשלים מיום 23.6.2019, התייחס שירות המבחן למסמך שהתקבל ממרפאת בית המעצר מיום 23.6.2019, ממנו עלה כי הטיפול התרופתי שניתן לנאשם הוחלף. כמו כן, שירות המבחן הבהיר כי נוכח מכלול האמור בתסקיר הראשון, הוא לא ראה לבוא בהמלצה טיפולית במסגרת הקהילה.

המסמכים בתיק לעניין מצבו הנפשי של הנאשם

7. נוכח אי-הבהירות עליה הצביעה קצינת המבחן בתסקיר הראשון לעניין מצבו הנפשי של הנאשם והטיפול התרופתי שהוא מקבל בבית-המעצר, ביקשתי לערוך בירורים בעניינים אלה כאמור בהחלטותי מימים 12.6.2019 ו- 27.6.2019. המסמכים המצויים לפני הם כדלקמן:

(א) מכתב מפברואר 2019 בחתימת ד"ר ולדימיר רודרמן, רופא פסיכיאטר בבית המעצר בירושלים - כותרת המכתב היא: "בדיקה פסיכיאטרית קלינית". במכתב צוין כי הנאשם לא מוכר למערכת הפסיכיאטרית, לא ידוע על ניסיונות לפגוע בעצמו, היה באי שקט נפשי עקב המעצר והוכנס להשגחה, ללא תלונות על מצב נפשי בתקופה האחרונה. לגבי ממצאי הבדיקה נכתב: "מצב נפשי יציב, לא אובדני, לא מגלה מחשבות שווא מגובשות, ללא הפרעות בחלק הקוגניטיבי, לא מגלה סימני גמילה. אבחנה: בדיקה פסיכיאטרית תקינה. מומלץ: לא זקוק בטיפול, במעקב או בהשגחה פסיכיאטרית".

(ב) חוות-דעת פסיכיאטרית ממרץ 2019 בחתימת ד"ר י' שוורצמן שמונה על-ידי ד"ר ואש, סגנית הפסיכיאטר

המחוזי בירושלים - בעקבות בדיקת הנאשם, נכתב בחוות-הדעת כי הנאשם לא היה במצב פסיכוטי פעיל או כרוני בעת ביצוע המעשים שיוחסו לו, וכי הוא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. צוין כי מבירור עם מרפאת בית המעצר עלה שהנאשם מקבל תרופות נוגדות פסיכוזה וחרדה. ד"ר שוורצמן ציין בחוות-הדעת כי לא ברור מדוע נרשם לנאשם הטיפול הנ"ל בהעדר אינדיקציה קלינית לכך, כאשר במהלך הבדיקה בלטו תופעות לוואי של התרופות (רעד).

(ג) מכתב מיום 19.6.2019 בחתימת ד"ר ויקטור רזניק מכלא ניצן - במכתב צוין כי נערכה לנאשם בדיקה חוזרת (ככל הנראה בעקבות החלטת מיום 12.6.2019). עוד צוינו תלונות לתופעות לוואי (הכוונה ככל הנראה לתרופות אותן מקבל הנאשם במעצרו). נכתב כי הנאשם: "שולל שמיעת קולות, מדווח על מחשבות אך לא מפרט אותם, שיפוט לקוי, מעקב בעוד שבועיים, אין צורך בהשגחה". כמו כן, ניתנה במכתב הוראה להחלפת התרופה שנוטל הנאשם.

(ד) מאחר שבמכתב הנ"ל בחתימת ד"ר רזניק מיום 19.6.2019 נכתב "שיפוט לקוי", נעתרתי לבקשת הסנגור בהסכמת המאשימה, והנאשם נשלח לחוות-הדעת פסיכיאטרית נוספת מטעם הפסיכיאטר מחוזי. בעקבות כך, הוגשה ביולי 2019 חוות-הדעת שנייה בחתימתו של ד"ר י' שוורצמן שמונה על-ידי ד"ר צ'רנס, הפסיכיאטר המחוזי בירושלים - בחוות-הדעת נכתב כי נערכה לנאשם בדיקה נוספת ונכתב כי גם הפעם לא היו ביטויים למצב פסיכוטי פעיל או כרוני. עוד צוין כי הנאשם לא היה מוכר למערכת בריאות הנפש טרם מעצרו, כי הנאשם עצמו הדגיש בבדיקתו כי מעולם לא טופל במסגרות בריאות הנפש, וכי הנאשם הלן על כך שהתרופות שהוא מקבל בבית המעצר גורמות לו לתופעות לוואי. ד"ר שוורצמן ציין בחוות-הדעת הפסיכיאטרית השנייה כי: "במהלך הבדיקה הנבדק היה נתון לתופעות לוואי קשות ביותר של הטיפול התרופתי שהוא מקבל בבית המעצר ... רעידות בכל חלקי הגוף ובעיקר בגפיים התחתונות". ד"ר שוורצמן הוסיף כך: "...אשוב ואדגיש שאין תיעוד רפואי ואין תיאור קליני שהיו מעידים על מחלת נפש ואין כל אינדיקציה למתן התרופות המדוברות...מר שווקי סובל משלל תופעות לוואי אופייניות לשימוש מופרז בתרופות נוגדות פסיכוזה". ד"ר וורצמן הדגיש בחוות-הדעת כי אין לו ספק בכך שהנאשם לא היה במצב פסיכוטי בעת ביצוע המעשים, והוא אחראי למעשיו וכשיר לעמוד לדין.

(ה) בדיון שהתקיים לפניי במעמד הצדדים ביום 17.7.2019, הודיע הסנגור כי ההגנה אינה מתכוונת להגיש חוות-דעת פסיכיאטרית מטעמה, וזאת על-דעת הנאשם ובני משפחתו. הסנגור הוסיף וציין כי ההגנה לא טוענת לקיומו של סייג לאחריות פלילית, ותתייחס למצבו של הנאשם במסגרת הטיעונים לעונש על-בסיס המסמכים הקיימים, ללא חוות-הדעת מטעם ההגנה.

8. סיכומם של דברים; לאחר בירורים בנוגע למצבו הנפשי של הנאשם, לרבות חוות-הדעת פסיכיאטרית שנייה במספרה מטעם הפסיכיאטר המחוזי, אין לפניי טענה לסייג לאחריות פלילית במישור הנפשי. ההגנה נמנעה מלהגיש חוות-הדעת מטעמה, וראתה לטעון לעונש על-בסיס המסמכים שפורטו לעיל. לטענות ההגנה בעניין מצבו הנפשי של הנאשם ובעניין ההשלכות על המישור העונשי, אתייחס בהמשך הדברים.

תסקיר נפגעת העבירה

9. תסקיר נפגעת העבירה מיום 2.6.2019, מציין בפתח הדברים כי הנאשם שלפניי לא היה נוכח בדירת

המתלוננת, שכן הנאשם המתין ברכב בסמוך לדירתה. עם זאת, המתלוננת התקשתה בראייתה הסובייקטיבית לערוך הבחנה מבדלת בין הנאשמים, כך שהתסקיר מתייחס לנזקים שנגרמו למתלוננת מהאירוע בכללותו כפי שהוא מתואר בכתב-האישום המתוקן - אירוע שהנאשם סייע להתרחשותו.

10. מהתסקיר עולה כי המתלוננת היא בת 75, נשואה, אם לארבע בנות, וסבתא לנכדים ולנינים. התסקיר עומד בהרחבה על השפעת האירוע נשוא כתב-האישום המתוקן על תפקודה ועל מצבה של המתלוננת, לאחר שהשוד התרחש בתוך דירת מגוריה של המתלוננת, כאשר המתלוננת יצאה מפתח ביתה כדי לסייע לאלה שדפקו על דלתה, ומצאה עצמה מוכנסת לתוך ביתה, תוך שהשודדים הפילו אותה, כבלו אותה בידיה וברגליה בסרט הדבקה, חסמו את פיה, וגרמו לה לחבלות בפניה. המתלוננת נותרה כפופה וחבולה בדירה, עד להגעת בעלה לבית.

אינני רואה לפרט את מכלול האמור בתסקיר נפגעת העבירה. אסתפק בכך שאציין כי שירות המבחן התרשם מפגיעה אכזרית במתלוננת, ומתמונת נזק קשה. המתלוננת חוותה באירוע אימת מוות מוחשית, שהובילה לכך שהיא סובלת עד היום מחרדה ומדריכות תמידית שמשיפוע באופן עמוק ומקיף על חייה ועל יכולות התפקוד שלה, תוך שהיא סובלת מסימפטומים המאפיינים פוסט-טראומה. בתסקיר צוין כי חייה של המתלוננת השתנו ללא היכר: טרם האירוע המתלוננת חוותה עצמה כאישה חיונית, מתפקדת, עם עושר אישי, אינטלקטואלי וחברתי. מנגד, כיום המתלוננת תופסת את עצמה כאישה זקנה, חרדתית, חסרת אונים ותלותית, שכן מאז האירוע היא נדרשת לליווי תמידי של בני משפחתה, חוששת לצאת מביתה גם כשהיא מלווה במכרים ובקרובים, ואף נמנעת מלהשתמש בתחבורה ציבורית. ביתה של המתלוננת אינו יכול לשמש עבורה מקור להגנה, מן הטעם שהאירוע התרחש בביתה שלה, המהווה עבורה עדות קבועה למה שעברה. התסקיר מוסיף ומפרט אודות הפגיעה בדימויה העצמי של המתלוננת בעקבות תלותה באחרים ותפיסתה העצמית כחלשה ושבירית, וכן הפגיעה ביכולותיה התפקודיות לרבות קשיי שינה משמעותיים. בנוסף, פורטה תחושת אשמה שמרגישה המתלוננת עקב תמימותה, כפי שהיא תופסת זאת, אשר גרמה לה לפתוח את דלת ביתה בפני השודדים שפגעו בה; וכן עקב תלותה בבני-משפחתה ותחושתה כי היא מהווה עבורם נטל ומעמסה רגשית ופיזית. עוד צוין בתסקיר אובדן הכספים והתכשיטים שנשדדו מביתה של המתלוננת, אשר חלקם היו בעלי ערך סנטימנטלי. נוכח תמונת הנזקים האמורה, עמדת שירות המבחן היא כי יש להטיל על הנאשם פיצוי כספי משמעותי לטובת המתלוננת.

טיעוני הצדדים לעונש

11. באת-כוח המאשימה עמדה על חומרת העבירה שביצע הנאשם, על נסיבות ביצועה ועל הערכים שנפגעו בגינה. לגישת המאשימה, מתחם העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם נע מ-36 עד 50 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר על-תנאי ופיצויים למתלוננת. בנסיבות העניין, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי מוחשי לטובת המתלוננת. כמו כן, המאשימה עתרה לחילוט רכב הטיוטה קורולה ששימש את הנאשם לביצוע העבירה.

12. מנגד, הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו, וטען כי מתחם העונש ההולם נע מ-6 חודשי עבודות שירות עד 17 חודשי מאסר בפועל. נוכח הטעמים עליהם עמד הסנגור בטיעוניו, ביקש הסנגור להסתפק בימי מעצרו של הנאשם מאז יום 17.1.2019 ועד מועד הטיעונים לעונש (כ-7 חודשים). לעניין הפיצוי - הסנגור טען כי הנזקים למתלוננת לא נגרמו על-ידי מרשו, שכן הנאשם לא היה בתוך ביתה של המתלוננת ולא פגש בה. הסנגור הוסיף

וטען כי נזקיה הנטענים של המתלוננת אינם נתמכים בתיעוד רפואי, אין חוות-דעת לגבי ערך הרכוש שנגנב מדירתה, והנאשם עצמו קיבל מהשלל סך של כ-8,000 ₪ בלבד. כמו כן, הסנגור התנגד לחילוט הרכב, בטענה כי תפקידו של הרכב לא היה מרכזי באירוע בכללותו.

מתחם העונש ההולם

13. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

14. **הערכים החברתיים שנפגעו** כתוצאה מביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, קשורים בהגנה על שלומה, ביטחונה ורכושה של המתלוננת. כמו כן, העבירה כוללת פגיעה בתחושת הביטחון האזרחית הכללית, נוכח הציפייה הטבעית של כל אחד מבני החברה להיות מוגן בתוך ביתו ולחיות את חייו בביטחון וללא אימה. עוצמת הפגיעה בערכים אלה הייתה משמעותית בשים לב לגילה המבוגר של המתלוננת; לביצוע השוד בתוך ביתה שאמור להיות מקום מבצרה; לאליומות שהופעלה כלפי גופה ונפשה; לרכוש שנשדד; ולנזקים שנגרמו למתלוננת ולבני משפחתה כפי שעולה באופן ברור מתסקיר נפגעת העבירה.

15. **בחינת נסיבות ביצוע העבירה** מעלה כי הנאשם שלפניי, ביחד עם אחרים, קשר קשר לפרוץ לדירתה של המתלוננת על-מנת לשדוד את דיירי הבית. מדובר בעבירה מתוכננת שאינה פרי גחמה רגעית. התכנון כלל חלוקת תפקידים מבעוד מועד בין בני החבורה שנטלו חלק בשוד וכן תחכום בתכנון העבירה, לרבות תכנון השימוש ברכב מילוט בו נהג הנאשם שלפניי.

בכל הנוגע לחלק היחסי של הנאשם בביצוע העבירה (סעיף 40(ט)(2) לחוק העונשין) - הנאשם היה בגדר מסייע לעבירת השוד, להבדיל ממבצע עיקרי, ולפיכך חלקו בעבירת השוד פחות ביחס לחלקם של השודדים שנכנסו לדירתה של המתלוננת, נהגו בה באליומות ושדדו רכוש מתוך ביתה. לצד זאת, אעיר כי חלקו של הנאשם לא היה זניח. מדובר בסיוע מהותי, שכן מלכתחילה הנאשם נטל חלק בתכנון העבירה ובחלוקת התפקידים לצורך ביצועה; בשעת האירוע הוא המתין ברכבו במקום סמוך לזירת העבירה; והוא אשר מילט את עצמו ואת האחר מזירת העבירה, כאשר האחר נושא עמו את התיק אותו נטל מהדירה ובתוכו השלל שנשדד. זאת ועוד; לאחר ביצוע העבירה, הנאשם השתתף בחלוקת השלל שנשדד מהדירה, וקיבל עבור חלקו בפרשה סך של כ-8,000 ₪. מכאן שהנאשם ליווה את האירוע לאורך שלבי ביצועו - החל משלב התכנון טרם ביצוע השוד, ועד שלב חלוקת השלל לאחר ביצוע השוד, כאשר בתווך הנאשם מילט ברכבו את אחד השודדים שנשא עמו את השלל שנשדד מזירת העבירה.

לקולא, אציין כי אין טענה בכתב-האישום המתוקן כי הנאשם ידע באופן קונקרטי אודות זהות המתלוננת וגילה המבוגר, או אודות פרטי האלימות שהופעלה נגדה (לרבות הפלטה, כבילת ידה ורגליה, וסתימת פיה). באת-כוח המאשימה לא טענה אחרת בדיון לפניי (ראו: פרוטוקול הדיון מיום 17.7.2019, עמ' 29, ש' 20-21). לצד זאת, אציין כי הנאשם שלפניי הודה בפס' 1 לעובדות כתב-האישום המתוקן שהוא קשר קשר עם אחרים לפרוץ לדירת מגורי המתלוננת כדי לשדוד את דיירי הבית, ומכאן שהנאשם היה מודע בשעת אמת לכך שהוא מסייע לשוד בדירת מגורים, תוך

לכל הפחות אדישות לזהות הקורבן שעלול להיות בדירה. זאת ועוד; אדם המסייע לעבירת שוד מודע כחלק מיסודות העבירה, לאפשרות של הפעלת אלימות או איום בכך במהלך אירוע השוד, וזאת אף אם הוא עצמו לא נכח במקום ביצוע העבירה, לא נטל בעצמו חלק ישיר באלימות שהופעלה, ולא היה מודע בשעת אמת למלוא פרטי האירוע.

אשר לנזק בפועל ובכוח שנגרם מביצוע העבירה (סעיף 40(ט)(3) ו-(4) לחוק) - הנזק שנגרם למתלוננת כתוצאה מאירוע השוד בכללותו הוא נזק פיזי, נפשי ורכושי. מתסקיר נפגעת העבירה עליו עמדתי בפס' 9-10 לדברי לעיל, עולה בבירור עוצמת הכאב הפיזי שחשה המתלוננת, ובעיקר עוצמת האימה, הבהלה והפגיעה הרגשית והנפשית שנגרמו למתלוננת, לרבות תסמינים פוסט-טראומטיים מהם היא סובלת עד היום בעקבות האירוע שטלטל את חייה ואת חיי בני-משפחתה הקרובים. המתלוננת שפתחה את דלת ביתה מתוך רצון לעזור לשודדים שדפקו על הדלת, הוכנסה על-ידם פנימה, ננעלה על-ידי השודדים בתוך ביתה, הופלה ארצה, הוכתה, נכבלה בידיה ורגליה באמצעות סרט הדבקה, ופיה נחסם. אך במזל לא הסתיים האירוע בפגיעות גוף ונפש קשות יותר. אמת, הנאשם שלפני לא לקח חלק ישיר באלימות נגד המתלוננת ובנזקים שנגרמו לה עקב כך, אולם כאמור לעיל הנאשם שלפני לא לקח חלק מעצם ההרשעה לפי הודאתו ביסודותיה של עבירת הסיוע לשוד. לצד הנזקים הגופניים והנפשיים, נגרמו למתלוננת גם נזקים רכושיים נוכח גניבת הרכוש מתוך ביתה (רכוש שלא הוחזר, לרבות תכשיטים בעלי ערך סנטימנטלי). הנאשם היה שותף לנזק זה, כאשר חילק ביחד עם אחרים את השלל שנשדד מהדירה וקיבל לידיו סך של כ-8,000 ₪ עבור חלקו בשוד.

הסיבה שהובילה את הנאשם לביצוע העבירה (סעיף 40(א)(5) לחוק העונשין) היא בצע כסף. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הרקע לביצוע העבירה טמון גם במאפייני אישיותו של הנאשם, שנוטה להיגרר אחר גורמים הנתפסים בעיניו כבעלי כוח ועוצמה, וזאת בניסיון להשיג תחושת ערך עצמי.

אין לפני טענה כי הנאשם לא הבין את מעשיו, או לא יכול היה להימנע מהם (סעיף 40(א)(6) ו-(7) לחוק העונשין).

הסנגור העלה במסגרת טיעוניו לעונש, טענה של קרבה לסייג לאחריות פלילית עקב מצבו הנפשי של הנאשם, וזאת כשיקול לצורך קביעתו של מתחם הענישה ההולמת (סעיף 40(א)(9) לחוק). אין בידי לקבל טענה זו. כפי שפורט בפס' 7-8 לדברי לעיל, בעניינו של הנאשם הוגשו שתי חוות-דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי. בשתיהן נקבע כי הנאשם אינו מוכר למערכת בריאות הנפש; הנאשם טוען כי מעולם לא טופל במסגרות של בריאות נפש; אין בנמצא תיעוד רפואי ואין תיאור קליני המעידים על מחלת נפש; הנאשם לא היה במצב פסיכוטי בעת ביצוע המעשה בגינו הורשע, והוא כשיר לעמוד לדין. ההגנה לא הגישה חוות-דעת נוגדת מטעמה, ואף לא הגישה תיעוד רפואי אחר לתמיכה בטענתה בדבר קרבה לסייג לאחריות פלילית בשעת ביצוע המעשים. בנסיבות אלה, אין כל בסיס לקבוע כי מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה, היה קרוב לסייג של אי שפיות הדעת. אכן, הנאשם מטופל כיום בתרופות נוגדות פסיכוזה וחרדה במסגרת בית המעצר. בעניין זה אזכיר כי במכתבו של פסיכיאטר בית המעצר, ד"ר רודרמן, מפרוואר 2019 נכתב כי בתחילת מעצרו של הנאשם הוא סבל מ"אי שקט נפשי עקב מעצר" ולפיכך היה נתון להשגחה, אולם בהמשך אותו מכתב צוין כי בתקופה האחרונה אין תלונות על המצב הנפשי והנאשם לא נזקק לטיפול, למעקב או להשגחה פסיכיאטרית. בהתחשב בכך, הרקע לקבלת תרופות נוגדות פסיכוזה וחרדה כיום במסגרת בית המעצר, נותר לא ברור.

ניסיונות של בית-המשפט, הצדדים ושירות המבחן לברר זאת, לא הובילו לתשובה חד-משמעית. יתכן שהדבר קשור לכך שפסיכיאטר בית המעצר, ד"ר רזניק, ציין במכתבו מיום 19.6.2019 כי הנאשם "מדווח על מחשבות אך לא מפרט אותם, שיפוט לקוי". מכל מקום, הטיפול התרופתי שהנאשם מקבל בבית המעצר, ותופעות הלוואי של טיפול זה כפי שהוזכרו בחוות-הדעת של ד"ר שוורצמן, מהווים חלק מהנסיבות האישיות והרפואיות של הנאשם שהמקום לשקול אותן הוא בעת גזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם. אין בטיפול התרופתי שהנאשם מקבל כיום בעת מעצרו ותופעות הלוואי שלו, כדי להשליך על שאלת קרבתו של הנאשם לסייג לאחריות פלילית בעת ביצוע מעשי העבירה בשעת אמת עובר למעצר. כך במיוחד, בשים לב להעדרו של תיעוד רפואי או תיאור קליני אודות מחלת נפש טרם המעצר.

סיכומם של דברים; טענת ההגנה בדבר קרבה לסייג לאחריות פלילית לא הוכחה ולפיכך לא ניתן לקבלה. עם זאת, יהיה מקום לשקול את קשייו של הנאשם במסגרת המעצר, בעת קביעת העונש בגדרי מתחם הענישה ההולמת, ולכך אתיחס בהמשך הדברים.

16. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - העונש המרבי בגין ביצוע עיקרי של עבירת שוד בנסיבות מחמירות (בחבורה) לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, הוא מאסר 20 שנים. בהתאם לסעיף 32 לחוק, העונש המרבי של מסייע לעבירת שוד בנסיבות מחמירות, הוא מחצית העונש שנקבע בחיקוק בשל ביצוע עיקרי, קרי- מאסר 10 שנים.

בית-המשפט העליון עמד פעם אחר פעם על חומרתה של עבירת השוד ועל הצורך להחמיר בעונשו של מי שמבקש להשיג רווח כספי בדרך עבריינית, תוך פגיעה באנשים תמימים כמו גם בסדר הציבורי ובתחושת הביטחון של הציבור כולו. נפסק כי יש להחמיר בעונשם של מבצעי עבירת שוד, אפילו במקרים בהם השוד בוצע ללא אלימות פיזית ממשית (ראו: ע"פ 9833/16 טלקר נ' מדינת ישראל (19.7.2017), פס' 8), קל וחומר כאשר הופעלה אלימות של- ממש כלפי נפגעת העבירה כפי שארע במקרה דנן. בית-המשפט העליון אף הדגיש את החומרה המיוחדת הטמונה בביצוע עבירות רכוש ואלימות כלפי קשישים, ובלשונו של כב' השופט עמית בע"פ 1864/11 דוידוב נ' מדינת ישראל (7.11.2012), פס' 7:

"שוד או גניבה מקשים ומחסר ישע, נתפס כמעשה שיש בו כיעור מוסרי גדול יותר מעבירה 'רגילה' של שוד או גניבה, בהיותו הפרה של הציווי 'והדרת פני זקן' הנתפס כמעין חוק טבע בכל חברה אנושית... אכן, לא כל קשיש הוא חסר ישע, אבל אין כוחו של קשיש כשל אדם צעיר, שיכול לעיתים להתגונן או לרדוף אחר הגנב או השודד. נקל לשער את התחושה המתסכלת עד-מאוד של השפלה וחוסר אונים של קשיש שנפל קרבן לעבירה כגון דא. ניסיון החיים מלמד כי איכות החיים של קשישים אחרי מעשה שוד או גניבה אינה כתמול שלשום".

אמנם, הנאשם שלפניי לא שדד את המתלוננת אלא היה בגדר מסייע למבצעים העיקריים. עם זאת, בהיותו מסייע לעבירת השוד, אין הנאשם פטור מהחומרה ומהכיעור אליהם התייחס כב' השופט עמית בדבריו האמורים.

17. ב"כ שני הצדדים צרפו לטיעוניהם פסיקה בנוגע לענישה הנוהגת. בהתייחס לכך יצוין כי מנעד הענישה בגין

עבירות שוד הוא רחב, והוא תלוי הקשר ונסיבות כגון: אופי האירוע (מתוכנן או אקראי), מידת התכנון והתחכום, מספר המשתתפים, מידת פגיעותו של הקורבן, מקום ביצוע העבירה, טיב האלימות ועוצמתה, שאלת השימוש בכלי נשק חם או קר, שווי הרכוש שנשדד, היקף הנזקים שנגרמו, ועוד. בהתחשב בכך, אעיר כי חלק מפסקי-הדין אליהם הפנה הסנגור אינם תואמים את נסיבות המקרה שלפניי, שכן אותם פסק-דין עסקו באירוע שוד ספונטאני, או באירוע שוד מחוץ לבית מגורים, או באירוע שוד שהקורבן בו אינו קשיש.

18. לצורך בחינת הענישה הנוהגת, ניתן להיעזר בפסיקה שדנה בענישה בגין עבירה מושלמת של שוד בנסיבות מחמירות (קרי- שוד לפי סעיף 402(ב) להבדיל מסעיף 402(א) לחוק), ולגזור מכך בשינויים המחויבים את רמת הענישה בגין עבירה של סיוע לשוד בנסיבות מחמירות.

בע"פ 6202/10 מדינת ישראל נ' ישראילוב (15.3.2011), פס' 26 נפסק באופן כללי על-ידי בית-המשפט העליון כך:

"...עולה מפסיקתו של בית משפט זה כי רף הענישה שנקבע בגין עבירת שוד שבוצעה כלפי קשישים וכשהאלימות שננקטה בגדרה אינה ברף העליון וערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם, הוא בין 4-6 שנים. דהיינו, רף הענישה בעבירות כגון דא אם העונש מושת על ידי ערכאה דיונית צריך להיות אף גבוה יותר".
(ההדגשה אינה במקור-ד.כ.ל)

בשים לב לנסיבותיה הקונקרטיות של הפרשה שלפניי (שוד מתוכנן בחבורה בתוך ביתה של קשישה תוך שימוש באלימות ממשית אך ללא שימוש בנשק חם או קר), ניתן להפנות בשינויים המחויבים לע"פ 8515/17 פלוני נ' מדינת ישראל (24.10.2018). באותו מקרה, המערער ביצע ביחד עם אחר עבירה של קשירת קשר לביצוע פשע ועבירת שוד כלפי אישה מבוגרת ילידת 1929 המתגוררת לבדה. המערער והאחר דפקו על דלת הדירה וביקשו כוס מים, האחר הפיל את הקשישה על הרצפה, החזיקה בכוח, לקח מגבת מהדירה, הניח אותה על פניה, סתם באמצעותה את פיה ואפה, והורה לה לא לצעוק ולא להתקשר למשטרה. כמו כן, האחר ריתק את המתלוננת לרצפה במשך כעשרים דקות, והניח בכוח את ברכו על רגלה הימנית. בזמן זה, המערער באותה פרשה מצא מזומנים בסך 5,000 ₪ ושטר של 100 דולר. כתוצאה מהמקרה, סבלה המתלוננת מכאבים ומסימנים כחולים ברגליה למשך מספר ימים, וכן סבלה מכאבי ראש משום תחושת החנק שנגרמה לה. בית-המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולמת שנע בין 5 ל-8 שנות מאסר בפועל, וגזר על המערער 7 שנות מאסר בפועל וכן הפעלת שני מאסרים על תנאי כך שבפועל נגזרה על המערער תקופה כוללת של 8 שנות מאסר בפועל. בית-המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש. אדגיש כי יש ליישם פסיקה זו בשינויים המחויבים למקרה הנוכחי, שכן הנאשם שלפניי הורשע בסיוע לשוד ולא בביצוע העבירה העיקרית, הוא לא נכח בדירת המתלוננת ולא נטל חלק באלימות נגדה. לצד זאת, לקחתי בחשבון את העובדה ששווי הרכוש שנשדד מן המתלוננת במקרה דנן גבוה יותר ביחס לרכוש שנגנב בפרשה שנדונה בע"פ 8515/17 פלוני הנ"ל, והנאשם שלפניי נטל לכיסו חלק מהשלל שנשדד.

בע"פ 5611/14 אבו עוואד נ' מדינת ישראל (8.5.2016) קבע בית-המשפט העליון מתחם ענישה הולמת שנע

מ-6 עד 8 שנות מאסר בפועל בגין עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, קשירת קשר לביצוע פשע ושווד בנסיבות מחמירות בחבורה, וזאת כלפי קשיש בתוך ביתו. השודדים באותה פרשה ביקשו מהקשיש כוס מים, ואז דחפו את הדלת ונכנסו לביתו, הפילו את הקשיש ארצה, קשרו אותו, תחבו לפיו בד, אחזו בצווארו, הניחו כיסא על ראשו והותירו אותו כפות לאחר שגנבו מדירתו טלפון נייד, ₪ 600 ומפתחות לרכב. בנסיבות אותה פרשה, הטיל בית-המשפט העליון על המערער בדעת-רוב, עונש של 7 שנות מאסר בפועל. שוב אדגיש כי במקרה שלפניי, עסקינן בסיוע ולא בביצוע עיקרי של עבירת השוד, כאשר לא יוחסו לנאשם עבירות נלוות.

בנוסף, אפנה לת"פ (מרכז) 38805-05-15 מדינת ישראל נ' צ'יסטי (30.12.2015). באותו מקרה, כב' השופטת ברנט קבעה מתחם ענישה הולמת שנע מ-5 ל-9 שנות מאסר בפועל, בגין עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וניסיון שוד בנסיבות מחמירות של קשיש בביתו, תוך הפלת הקשיש ארצה והפעלת אלימות כלפי המטפלת של הקשיש ששהתה עמו בבית. על שני הנאשמים שהיו נעדרי עבר פלילי, נגזרו 5 שנות מאסר בפועל. כאמור, בענייננו המדובר בסיוע לשוד ולא בניסיון לשוד. כמו כן, לא יוחסה לנאשם עבירה נלוות של קשירת קשר לביצוע פשע.

19. הנה כי כן, מפסיקתם של בתי-המשפט עולה כי מתחם העונש ההולם לגבי עבירה מושלמת של שוד בנסיבות מחמירות יכול להתחיל ב-5 שנות מאסר בפועל, וזאת במקרים בהם מדובר בשוד בחבורה של קשיש בתוך ביתו כאשר רף האלימות שהופעלה כלפי הקשיש היה ממשי. במקרה שלפניי, הרף צריך להיות נמוך יותר שכן הנאשם הורשע בסיוע לשוד בנסיבות מחמירות. ברמה העובדתית השוד בוצע כלפי קשישה בתוך ביתה, אולם כאמור לעיל אין טענה שהנאשם שלפניי ידע על גילה של המתלוננת, והוא אף לא נכח בדירתה ולא הפעיל כלפיה אלימות בעצמו. לצד זאת, וגם על כך עמדתי לעיל - הנאשם היה מודע בשעת אמת לכך שהוא מסייע לביצוע שוד בדירת מגורים כדי לשדוד את דיירי הבית, תוך לכל הפחות אדישות לזהות הקורבן שעלול להיות בדירה. כמו כן, הנאשם היה חלק מתכנון העבירה, הוא מילט ברכבו את אחד השודדים שנשא את השלל מהדירה, והוא אף נטל חלק בחלוקת הכסף שנשדד מדירת המתלוננת. באיזון הכולל בין מכלול הנתונים האמורים, ובשים לב לערכים שנפגעו ולעוצמת הפגיעה בערכים אלה; נסיבות ביצוע העבירה; מדיניות הענישה הנוהגת; ועקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה - אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בגין העבירה של סיוע לשוד בנסיבות מחמירות בה הורשע הנאשם שלפניי, **נע מ-24 עד 48 חודשי מאסר בפועל**.

20. לא התבקשתי ואף לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא משיקולי שיקום, או לחומרא משיקולי הגנה על שלום הציבור.

העונש המתאים

21. לצורך גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם שנקבע, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40א לחוק העונשין:

לחובת הנאשם שקלתי את העובדה שזו אינה מעידתו הראשונה, וכי לחובתו עומדת הרשעה קודמת בעבירת רכוש. עם זאת, ראוי לציין כי מדובר בעבירה שבוצעה בשנת 2009 בגינה ריצה הנאשם עונש של 6 חודשי עבודות שירות, כך שמדובר במאסרו הראשון של הנאשם מאחורי סורג ובריח. בנוסף, שקלתי היבטים מעוררי קושי בתסקיר

שירות המבחן, לרבות התרשמותו של שירות המבחן ממאפייני אישיותו של הנאשם ומכך שהוא מתקשה לבחון לעומק את הבעייתיות בהתנהלותו.

לטובת הנאשם שקלתי את הנתונים הבאים: ראשית, הודאת הנאשם בכתב-האישום המתוקן בשלב מוקדם יחסית של ההליך, ונטילת האחריות שנלוותה לכך. שנית, העובדה שהנאשם נשוי ואב לארבעה ילדים קטנים, הצעיר שבהם הוא תינוק שנולד בעוד הנאשם נתון במעצר בתיק זה. שלישית, שירות המבחן התרשם כי חווית המעצר קשה לנאשם והוא מתקשה להסתגל אליה. הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי "מעצרו גרם לו לבעיות נפשיות" (סוף עמ' 2 לתסקיר). כפי שצוין לעיל, מהחומר שלפני עולה כי הנאשם מקבל בבית-המעצר תרופות נוגדות פסיכוזא וחרדה. הטיפול התרופתי האמור גורם לנאשם תופעות לוואי משמעותיות של רעד בגוף (בעיקר בגפיים התחתונות) באופן המקשה עליו והופך את השהות מאחורי סורג ובריח למורכבת. ראיתי לתת לכך משקל מהותי במסגרת קביעת העונש בגדרי המתחם שנקבע (ראו: סעיף 40א לחוק העונשין שעניינו בפגיעה של העונש בנאשם).

22. אציין כי בשים לב לשיקולים לחומרה כפי שפורטו לעיל, ונוכח הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני הישנות המעשים, היה מקום לגזור על הנאשם עונש מעל לרף התחתון של המתחם. עם זאת, בשים לב לשיקולים לקולא, ובעיקר נוכח הקשיים הממשיים של הנאשם בשהייתו מאחורי סורג ובריח, הטיפול התרופתי הניתן לו במישור הנפשי במסגרת המעצר, ותופעות הלוואי הנגרמות לנאשם עקב כך, ראיתי להתחשב במצבו האמור של הנאשם ולהעמיד את עונשו על הרף התחתון של המתחם שנקבע.

לצד עונש המאסר, אראה לחייב את הנאשם בפיצוי לטובת המתלוננת. נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם ומשפחתו, אאפשר את תשלום הפיצויים בתשלומים. אדגיש כי סכום הפיצוי אינו מתיימר לפצות את המתלוננת על מכלול נזקיה, והדרך נותר פתוחה לפניה לתבוע בהליך אזרחי מתאים עם מלוא הנזקים, אם וככל שיימצא כי יש מקום לכך.

לא מצאתי להטיל על הנאשם קנס כספי, מאחר שהמאשימה נמנעה מלעתור לכך בטיעוניה לעונש, ובשים לב לחילוט רכבו של הנאשם כמפורט להלן.

בקשת המדינה לחילוט הרכב

23. המסגרת הנורמטיבית להכרעה בבקשת המדינה לחילוט הרכב המוזכר בכתב-האישום המתוקן, קבועה בסעיפים 32 ו-39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה). בהתאם לסעיפים אלה, לבית-המשפט סמכות לצוות על חילוטו של חפץ שנתפס על-ידי המשטרה, בהתקיים התנאים המצטברים הבאים: ראשית, בחפץ שנתפס בוצעה עבירה; שנית, בעל החפץ הורשע בדינו; ושלישית, ההרשעה מתייחסת למעשה שנעשה בחפץ או לגביו. אשר לתנאי האחרון, נקבע בפסיקה כי יש לבחון את "מהותה ועוצמתה של הזיקה" בין החפץ שאותו מבקשים לחלט לבין ביצוע העבירה שבה הורשע הנאשם (ראו: ע"פ 1000/15 אבו אלחוזה נ' מדינת ישראל (3.7.2015), פס' 23). עוד נפסק כי אין לחלט חפץ כדבר שבשגרה אלא במקרים בהם קיימת "זיקה מובהקת בין ביצוע העבירה לבין הרכוש שחילוטו מתבקש, ובשים לב למכלול הענישה בנסיבות הענין" (ע"פ 2963/13 מדינת ישראל

נ' פלוני (10.2.2014), פס' 35).

24. בנסיבות המקרה דנן, לא יכול להיות חולק כי הרכב נשוא בקשת החילוט שימש לביצוע העבירה של סיוע בשוד בה הורשע הנאשם. בכל הנוגע לסוגיית הבעלות - הרכב רשום על-שם אחיו של הנאשם. עם זאת, לא הבעלות הפורמאלית ברכב היא הקובעת אלא הבעלות המהותית, קרי- זהות המשתמש ברכב בפועל (ראו: פ"פ 1000/15 אבו אלחוואה הנ"ל, פס' 23). במהלך הדיון ביום 27.6.2019, הודיע אחיו של הנאשם שהתייצב לדיון כי הוא אינו טוען לזכות ברכב, וכי בפועל הרכב בבעלותו של הנאשם. ההגנה לא חלקה על כך בטיעוניה לפניי. המחלוקת בין הצדדים התמקדה בשאלה האם "מהותה ועוצמתה של הזיקה" בין הרכב לבין ביצוע העבירה בה הורשע הנאשם, מצדיקה את חילוט הרכב מבחינה עניינית. בסוגיה זו הדין עם המדינה. הנאשם שלפניי המתין ברכב בקרבת זירת השוד, ותפקידו היה לסייע לשוד באמצעות מילוט אחד השודדים מהזירה ברכב הנדון. בנסיבות אלה, מתקיימת זיקה מהותית וישירה בין הרכב לבין ביצוע העבירה בגינה הורשע הנאשם, ולפיכך אני רואה להורות על חילוט הרכב לפי סעיף 39 לפקודה.

סוף דבר

25. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

- (א) 24 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו.
- (ב) מאסר על-תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג עוון, או עבירת אלימות מסוג עוון (למעט עבירת איומים).
- (ג) מאסר על-תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לבצע עבירת רכוש מסוג פשע, או עבירת אלימות מסוג פשע.
- (ד) פיצוי למתלוננת בסך ₪ 8,000. הפיצוי ישולם ב-16 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.1.2020 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.
- (ה) רכב טיוטה קורולה מס' 83-525-66 יחולט לטובת אוצר המדינה.

מאחר שגזר-הדין כולל פרטים הנוגעים לצנעת הפרט של הנאשם, אני מורה על פרסום גזר-הדין ללא שם הנאשם או פרטים מזהים אחרים בעניינו.

תשומת לב רופא שב"ס להערתו של ד"ר שוורצמן בחוות-דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי מיום 11.7.2019, כי הנאשם לא טופל במסגרות בריאות הנפש טרם מעצרו, וכי הטיפול בתרופות נוגדות פסיכזזה במעצר כרוך בתופעות לוואי המקשות על הנאשם.

המזכירות תמציא העתק גזר-דין זה לשירות המבחן וכן לשב"ס. יש להעביר לשב"ס את גזר-הדין ביחד עם

העתק חוות-הדעת הפסיכיאטרית מיום 11.7.2019 על-מנת שרופא שב"ס יוכל לעיין בהם.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' אלול תשע"ט, 08 ספטמבר 2019, בנוכחות הצדדים.